Tornem al tros

ADRIÀ PUJOL CRUELLS

De vegades penso en el Sabater d'Ordis. Una vegada Salvador Dalí va dir a Fages de Climent que el personatge el seguia. Va dir que li afuava els somnis i que li esbravava les nostàlgies, com una ombra, mentre el pintor recorria les avingudes de Nova York, més sol que no pas una gavina ran de l'espadat. Jo hi penso quan estic cansat de treballar i em sento massa lligat a l'ànsia de facturar, pròpia dels autònoms. El Sabater d'Ordis dirigeix la tramuntana, amb la canya, a la rambla de Figueres, i la imatge no m'ha deixat mai més. Gairebé sembla un record. El d'una llibertat còsmica.

M'agrada que les coses llegides semblin records. I que fins i tot em posseeixin, sense avisar, en directe. Que siguin jo. Quan el personatge d'un llibre m'impressiona, un passatge, és ben fàcil fer-me'l meu, vida pròpia. Amb la música s'esdevé el mateix. Segons què soni quan sóc a casa, i si no em veu ningú, m'apareix una guitarra imaginària a les mans i apunto al cel, amb una ganyota. O agafo l'escombra. El consum cultural es fa carn.

Però potser ja sóc una mica massa gran per somiar despert. Per sentir-me Robinson Crusoe (quan pesco una babosa amb el salabret), o per sentir-me el baixista Les Claypool (quan en sento els solos). I no obstant això, si un artista em toca la fibra, jo sóc ell, o els seus ninots. Sóc director de cinema o actor, futbolista, músic, ballarí, pagès, el polític que fa el discurs a la nació, i el Sabater d'Ordis. Tot allò que no seré mai de debò, però que em fa pair millor allò que sóc.

No hi estan d'acord? Quanta, quanta llibertat! Sense intermediaris, el personal mirem pel·lícules i llegim llibres, anem als museus, escoltem discos i ens embafem de televisió, i després fimbrem, ens mirem al mirall, passem un bon dia, ens sentim poderosos. La metamorfosi. Creixem. Aquesta és la missió. Una faula (Crusoe no existeix) pren vida dins d'una persona. A la tercera hora de concert, Bruce Springsteen fa creure als seixantins que en tenen quaranta. Diana.

Però fins aquí només els he parlat de figures bonhomioses. I ara que l'agost ja té ranera, i per tant ja ens toca tornar al tros, estipularé un consum cultural d'emergència. Per encarar la situació. Trumfos que potser a vostès també els faran servei. Personatges una mica menys amables, però força més útils, en cas que per exemple els requi incorporar-se a la feina. Moby Dick ens servirà per agafar el toc obsessiu del capità Ahab. Va molt bé per no defallir. Creguin-me. Jo necessito la seva perseverança, si vull assolir els meus objectius diguem-ne laborals. I després tenim en Michael Douglas, a la pel·lícula Falling Down. El seu paper desesperat, a mi m'ajudarà a suportar les hores fora de la feina, a la ciutat esverada on tothom és a una ungla de barallar-se. Mirin-la i m'entendran. Combinada amb algun dels primers discos d'ACDC és imbatible. I finalment guardaré el Sabater d'Ordis, per quan estigui fins al capdamunt de tot. Faré ballar la tramuntana, i que netegi el món.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/08/28/tornem-al-tros/801205.html?utm_source=rss